

Kort na de eerste koffie werd het plotseling rumoerig in het lokaal van juffrouw Haan. Maarten hoorde de stem van Nijhuis en later ook die van Wiegel en overal overheen de drukke stem van juffrouw Haan. Er klonk een luide zoemtoon, die meteen weer werd afgedempt. Hij hoorde nu ook de lach van Hein de Boer en voelde dat vaag als verraad. Weer praten, de stem van juffrouw Haan, en toen plotseling, tienvoudig versterkt, opnieuw haar stem, gevolgd door gelach en gepraat. Beerta stond op en liep met ingehouden pasjes naar de deur. 'Ik denk dat juffrouw Haan haar bandrecorder heeft gekregen,' zei hij geamuseerd. Hij opende met een geheimzinnig lachje de deur en ging de kamer uit. Maarten luisterde naar het rumoer. Hij voelde zich buitengesloten, maar hij had geen zin om zich bij de anderen te voegen. 'Zeg jij nou ook eens wat!' hoorde hij juffrouw Haan zeggen. 'Nee, nee,' protesteerde Beerta. 'Ik zeg niets.' — 'Het staat er al op,' riep Wiegel. — 'Staat het er al op?' hoorde hij Beerta zeggen, 'm-maar dat is'... Zijn woorden werden overstemd door zijn eigen stem, meervoudig versterkt, en luid gelach. 'Het is een uitvinding van de d-duivel,' zei Beerta genietend, toen hij een minuut of tien later de kamer inkwam. 'Ik vind het maar griezelig. Ik ben blij dat ik daarmee niet hoeft te werken.' Hij ging aan zijn bureau zitten. 'En ik hoop maar dat jij niet ook zo'n d- ding wil hebben, s-straks, want dat zou ik geloof ik niet overleven.'

J.J. Voskuil: *Het Bureau 1: Meneer Beerta*, pp. 111

Maarten Koning heeft de nieuwe bandrecorder van het Bureau mee naar huis genomen en heeft heimelijk een opname gemaakt van een gesprekje met Nicolien.

Hij drukte de stop-toets in en keek naar haar, afwachtend, onzeker.
'Ik vind het verschrikkelijk,' zei ze. 'Dat is helemaal mijn stem niet!'
'Het is je stem wel.'
'Dat kan niet! Zo is mijn stem niet! Zo praat ik niet!'
'Het is precies je stem! Zo praat je!'
'Maar zo wil ik niet praten! Je kunt het er toch zeker wel afknippen? Ik wil niet dat dat op die band blijft! Het kan er toch nog wel vanaf?'
'Ik zal het uitvegen.'
'Doe dat dan! Want zo wil ik het niet! Ik wil niet dat mijn stem zo op de band staat! Veeg het uit!'
'Ik begrijp niet dat je tenminste niet geïnteresseerd bent,' zei hij terwijl hij de band terugspoelde en afstopte. 'Zo horen anderen je stem.'
'Zo horen anderen mijn stem niet! Hoor je me? Zo horen anderen mijn stem niet! Ik wil het niet!'

J.J. Voskuil: *Het Bureau 1: Meneer Beerta*, pp. 315-316.